

זרע שמשון המפואר

עם פירוש פרי שמשון

קובץ דרושים ערבים ומתוקים, מרגליות זוהרות באור יקרות, מתורת רבינו סיני ועוקר הרים, הפועל ישועות בקרב הארץ. רבינו החיד"א וגדולי הדורות העידו עליו גדולות ונצורות.

המקובל האלקי החכם
רבי שמשון חיים נחמני זיע"א
בן רבי נחמן מיכאל זיע"א

מחבר הספרים הקדושים
'תולדות שמשון' ו'זרע שמשון'
אשר בירך והבטיח בני חיי ומזוני טבי ללומדים בתורתו,
ורבים נושעו בזכותו בכל מילי דמיטב.

בום ישועות

ליקוט מהמחברים זי"ע אשר אמרו שהלימוד
בספריהם פועל ישועות, ומהמחברים זי"ע
שנפטרו ללא זש"ק וטמנו כוחם בספריהם,
העוסקים בתורתם זוכים לישועות כמפורסם.

מכון תולדות שמשון

ל"ב האון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זי"ע
לפמוד - להתענג - לרושע.

שם ושארית לדינים

גליון תנ"ה | פרשת פנחס תשפ"ד

פרשת פנחס חידוש ב

ביאור הכפילות בפסוקים

הבוֹעַל אֲרַמִּית קָנְאִין פּוֹגְעִין בוֹ, לֹא פָגְעוּ בוֹ
 קָנְאִין כְּתִיב בֵּיה (מלאכי ב, יב) 'יִכְרַת ה' לְאִישׁ
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂנָה', לֹא יִהְיֶה לוֹ 'עַר וְעֵנָה' וכו'.
 וְאִם כֵּן, כָּל עוֹד שְׁלֹא פָגְעוּ בוֹ קָנְאִין בְּזַמְרִי,
 הַעֲנֵשׁ שְׁלוֹ הִיָּה שְׁהַקְבֵּה יִכְרִיתֶנּוּ מִן הָעוֹלָם,
 אֲבָל כָּל מִי שֶׁחִיב כָּרַת אֵינּוּ מֵת תִּכְף וּמִיד
 שְׁחָטָא אֱלָא לְאַחַר זְמַן. וּכְשֶׁפָּגַע פִּינְחָס
 בְּזַמְרִי, שְׁפִיר מְקָרִי שְׁקֻצַּף הַקֶּצֶף שְׁהִיָּה לוֹ
 לְהַקְבֵּה לְקֻצַּף דְּהִינּוּ לְהַכְרִיתוֹ מִן הָעוֹלָם,
 אֲבָל הַקְבֵּה הִיָּה עוֹשֶׂהוּ לְאַחַר זְמַן וּפִינְחָס
 עֲשָׂאוּ מִיד, שְׁכַךְ הִיָּתָה הַחֻבָּה מְשַׁלֵּת עֲלֵיו.
 וְלִכֵּן מְדָה כְּנֶגֶד מְדָה נִתֵּן לוֹ הַכְרִית שְׁלוֹס¹
 דְּהִינּוּ חַיִּים נְצַחִים, נֶגֶד הַמִּיתָה שֶׁנִּתֵּן לְזַמְרִי,
 וְנֶגֶד הַחֲמָה שֶׁהִשִּׁיב (תירוץ קו' ב').

על שבני זמרי יהיו תחת, יהיו בני פנחס כהנים גדולים ות"ח

וּלְפִי שֶׁבְּהִרְגָתוֹ לְזַמְרִי, הוֹעִיל נְמִי לְבָנָיו,
 שְׁהָרִי אִם לֹא הָיוּ פּוֹגְעִין בוֹ קָנְאִין הִיָּה
 נִכְרַת וְלֹא הִיָּה לוֹ עַר בְּחֻכְמַים וְעֵנָה
 בְּתַלְמִידִים, וְאִם הוּא כִּהֵן לֹא הִיָּה לוֹ בֵּן מְגִישׁ
 מִנְחָה, אֲבָל אִם יִפְגְּעוּ בוֹ קָנְאִין שְׁנַעֲשֶׂה בוֹ
 הַדִּין אֲזַי הַבָּנִים יְכוּלִים לְהִיּוֹת חֻכְמַים וְכַהֲנִים,
 שְׁהָרִי עֲנֵשׁ זֶה לֹא שְׁמַעְנּוּ אוֹתוֹ אֱלָא סְמוּךְ

תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֵלֵהוּ וַיִּכְפַּר עַל בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל² (במדבר כה, יג).

מְקַשִּׁים (קושיה א'), שְׁאֵלוּ הַתְּבוּת 'תַּחַת אֲשֶׁר
 וְכו' וַיִּכְפַּר' וְכו' נִרְאוֹת מִתְרוֹת, שְׁהָרִי
 כְּבָר אָמַר (פסוק יא) 'בְּקִנְאוֹ אֶת קָנְאָתִי, וּפִרַשׁ
 רַשִׁי': בְּקֻצַּפוֹ אֶת הַקֶּצֶף שְׁהִיָּה לִי לְקֻצַּף,
 וּבְשִׁבִיל זֶה מְשַׁמַּע שְׁזָכָה לְבָרִית שְׁלוֹם
 וְלְבָרִית כְּהֵנָה. וְהִכִּי הוּא לִיָּה לְמִימַר הַשִּׁיב אֶת
 חֲמָתִי וְכו' לִכֵּן אָמַר וְכו', דְּשְׁלוֹם הִינּוּ חַיִּים
 נְצַחִים, וְהִיָּתָה לוֹ וְלִזְרַעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָת
 עוֹלָם, וְתוֹ לֹא מִיָּדִי.

וְעוֹד (קושיה ב'), מַה שְׁפִרַשׁ רַשִׁי
 (ד"ה בקנאו), בְּקֻצַּפוֹ אֶת הַקֶּצֶף שְׁהִיָּה לִי לְקֻצַּף.
 קֶשֶׁה, אִם הִיָּה לוֹ לְהַקְבֵּה לְקֻצַּף לְמָה לֹא
 קֻצַּף, וְאִם לֹא קֻצַּף הַקְבֵּה שְׁמַע מִיָּנָה שְׁלֹא
 הִיָּה מִן הָרְאוּי לְקֻצַּף לְאִיזוֹ סִבָּה, וּמָנָא לִיָּה
 לְפִינְחָס לְקֻצַּף. וּבְשִׁלְמָא בְּלֹא פְרוּשׁ רַשִׁי,
 יִנְחָא, שְׁקִנְא לְשֵׁם הַקְבֵּה.

שכר פנחס מדה כנגד מדה

על שמעו זמרי כרת מהקב"ה זכה לחיים נצחיים

וַיֵּשׁ לֹוֹמַר, דְּבִפְרָק ט' דְּסִנְהֶדְרִין אֲמַרִּינָן (פא, ב),

פרי שמשונו

א. לשון הפסוקים השייכים לכאן והמשך החידוש (במדבר כה יא-יג): פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום, והייתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל.
 ב. לכאורה הפסוק כופל כשאומר 'בקנאו את קנאתי ולאחר מכן שוב 'תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל'.
 ג. בפסוק: 'יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער וענה מאהלי יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות, ובסנהדרין (פא, א): אם תלמיד חכם הוא - לא יהיה לו 'ער' בחכמים (-חריף להבין ולהורות בין החכמים, על פי רש"י שבת נה, ב), ועונה' בתלמידים, אם כהן הוא - לא יהיה לו בן 'מגיש מנחה לה' צבאות'. ד. שוהי מידת הקנאות, ואם מקנא לאחר זמן כבר אינו קנאות.
 ה. ככתוב (פסוק יב): 'לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום. ו מתורץ, שאכן היה לו לקב"ה לקצוף על מעשה זמרי. ויש חילוק אם הקצף הוא מיד או לא, שאם הוא מיד זוכה זמרי לעולם הבא ויתכן שבניו יהיו כהנים ותלמידי חכמים. אך אם אין הקצף מיד או ייענש זמרי בכרת שייכרת לעולם הבא ובניו לא יוכלו להיות כהנים ותלמידי חכמים. ובפועל לא קצף הקב"ה מיד, ומה שזמרי קצף מה שהיה לקב"ה לקצוף, הריחיק בוה זמרי שלא ייכרת על ידי הקב"ה וממילא יהיה לו חלק לעולם הבא ובניו יוכלו להיות כהנים, כדלהלן. ונכעין זה כתב רבינו (פרשת שלח חידוש ו), על בני ישראל שמעו למרגלים, שאם היו מתים מיד אחר חטאם, לא היו נענשים שלא להכנס לעולם הבא.

לְיִכָּרְתְּ ה' דְּהִינּוּ כְּשֵׁלָא פָּגְעוּ בּוֹ קִנְאִין'. ועוד^ה,

דְּכִשְׁשֵׁי דִין לְמַטָּה אִין דִּין לְמַעְלָה (תנחומא משפטים ד). לְכֵן מְדָה כְּגֵד מְדָה נִתְּנָה לוֹ 'בְּרִית כְּהֵנָת עוֹלָם' (פסוק יג), שֶׁהִכְהֵן גְּדוֹל יְהִיָּה לְעוֹלָם מְזַרְעוֹ שֶׁל פִּינְחָס וּמִמִּילָא יְהִיָּה גַם כֵּן תִּלְמִיד חָכָם שֶׁהָרִי כְּתִיב 'כִּי שִׁפְתָי כֶּהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ' וכו' (מלאכי ב, ז).

כפילות הפסוק מרמז שבניו יהיו כהנים גדולים

וּמְשׁוּם הַכִּי חֲזַר לומר 'תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר' וכו' (תירוצ קו' א'), כְּלוֹמַר זֶה הַבְּרִית שֶׁל כְּהֵנָת עוֹלָם שְׁאִמְרְתִי אִינוּ רוֹצֵה לומר שְׁיִהְיָה הוּא וְזָרְעוֹ כֶּהֵן (-הדיוט) מֵה שֶׁלֹּא הָיָה עַד עַכְשָׁו, שֶׁלֹּא נִתְּכַהֵן פִּינְחָס עַד שֶׁהִרְגוּ לְזַמְרִי בְּנוֹדָע (וזכים קא, ב), אֲלֵא רוֹצֵה לומר בְּרִית כְּהֵנָת עוֹלָם שְׁיִהְיָה הוּא וְזָרְעוֹ כְּהֵנִים גְּדוֹלִים^ה, וְלָמָּה כֵּךְ לִפִּי 'אֲשֶׁר קִנְא לְאֱלֹהֵיו', כְּלוֹמַר שֶׁבְּקִצְפוֹ הוּא (-פנחס) אֶת הַקֶּצֶף שֶׁהָיָה לוֹ לְהַקְבִּי"ה לְקֶצֶף כְּדִכְתִּיב 'יִכָּרְתְּ ה'', הוֹעִיל לְבָנִים לְהִיּוֹת תִּלְמִידֵי חֲכָמִים וְלֹא יְהִיָּה בְּכָלל 'עַר וְעָנָה' וכו', וְלִכֵּן אֵף בְּנָיו יְהִיּוּ

יישובים נוספים בפסוק 'תחת אשר קנא'

משום 'אשר קנא', יזכה להיות כה"ג ולהחזיר אחיו בתשובה

ועוד^ה: דְּאִמְרִינָן בְּפֶרֶק קָמָא דִּיֻּמָּא (יח, א), וּמְעַבְרִין לְפָנָיו פְּרִים אֵלִים וּכְבָשִׂים^ה, וְתָנָא דִּידָן אֲמַאי לֹא תְּנִי שְׁעִירִים, כִּיּוֹן דְּעַל חֲטָא אָתוּ וְחִלְשָׁא דַעֲתִיָּה, אִי הָכִי פְּרִים נְמִי עַל חֲטָא הוּא דָּאָתוּ וְחִלְשָׁא דַעֲתִיָּה, פֶּר כִּיּוֹן דְּעִילָיוּ וְעַל אַחֵיו הַכְּהֵנִים הוּא (דאָתוּ) [דְּאָתִין], אִי אִיכָּא אִינִישׁ דָּאִית בֵּיה מִילְתָּא מִידַע יַדַּע בֵּיה וּמַהֲדַר לֵיה בְּתִשׁוּבָה, בְּכִלְהוּ יִשְׂרָאֵל לֹא יַדְעִי^ה, עַד כָּאָן.

ואם כן דָּרָךְ הִכְהֵן גְּדוֹל לְהַחֲזִיר הַכְּהֵנִים בְּתִשׁוּבָה, וּכְשֶׁנִּתְּנָן לוֹ הַכְּהֵנָה 'תחת אשר קנא לאלהיו', עַל כְּרַחֲמֵי צָרִיךְ לומר שֶׁהִיא הַכְּהֵנָה גְּדוֹלָה, שֶׁעֲדִין יָכוֹל לְאַחֲזוֹ בְּמִדָּתוֹ לְהִיּוֹת תְּמִיד מְקַנְאִי^ה, דְּאֵלּוּ כֶּהֵן הַדְּיוּט אִין לוֹ כַּחַ לְהַחֲזִיר שְׁאָר הַכְּהֵנִים בְּתִשׁוּבָה.

פרי שמשון

ז. כלשון הגמרא: לא פגעו בו קנאין, מהו, וכו', אקריהו לרב כהנא בחלמיה (מלאכי ב, א) 'בגדה יהודה ותועבה נעשתה בישראל ובירושלים כי חלל יהודה קדש ה' אשר אהב ובעל בת אל נכר' וכתוב בתריה (שם ב) 'יכרת ה' לאיש אשר יעשנה ער וענה (מאלהי) (מאלהי) יעקב ומגיש מנחה לה' צבאות', אם תלמידי חכם הוא לא יהיה לו ער בחכמים ועונה בתלמידים, אם כהן הוא לא יהיה לו בן מגיש מנחה לה' צבאות'. ח. כהנא נוספת שבניו לא יהיו בכלל העונש. ט. כפי שאמרנו בספרי (בלק פי' קלא): לכן אמור הגני נתון לו את בריתי שלום, מלמד שעמדו ממנו בבני ראשון שמונה עשר כהנים גדולים. וכן ביאר האבן עזרא (פסוק יב ד"ה בריתי): ושכרו שתהיה לו ולורעו אחריו ברית כהונת עולם ונצח, כי הכהנים הגדולים היו מבני פינחס. י. סיכום שכרו של פנחס: כנגד מה שהועיל לומרי שיחיה לעולם הבא, זכה לחיות לנצח. כנגד מה שהועיל לבניו שיוכלו להיות תלמידי חכמים, זכה פנחס שבניו יהיו כהנים גדולים וכלל בזה שהיהו תלמידי חכמים. יא. כפילות הפסוק בא לומר, שעל ידי הקינאה אשר קנא, דהיינו הקצף שקצף כפירוש רש"י, זכה לתוספת שכר של כהונה גדולה לעולם. יב. מתורץ, שהשכר על הריגת זמרי הוא החיים הנצחיים, אמנם ייתור הפסוק 'תחת אשר קנא', בא להוסיף את הנלמד מדברי רש"י שעל ידי הקצף של פנחס, זכו בני זמרי להיות בכלל ער ועונה. ועל זה ממשיך הפסוק 'תחת אשר קנא', מידה כנגד מידה, זכה פנחס ל'ברית כהונת עולם' שבניו יהיו כהנים גדולים ותלמידי חכמים. יג. תירוצ לקושיה ראשונה, מדוע כתוב תחת אשר קנא לאלקינו לפניו פרים ואלים וכבשים כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה. ובגמרא: תנא אף השעירים (היו מעבירים לפני הכהן גדול). ושואלת הגמרא מדוע התנא של המשנה לא נוקט שעירים. יד. במשנה כתוב: ערב יום כפורים שחרית מעמידין אותו (א-ת הכהן גדול) בשער מורח, ומעבירין הגדול, משום שהשעירים באים על חטאי ישראל ויגרמו לכהן גדול חלישות הדעת. אמנם פר אף שבא על חטאי שבת הכהנים לא יגרמו לכהן גדול חלישות הדעת, משום שידוע ומכיר בבני שבטו ויעוררם לתשובה, מה שאין כן השעירים שבאים על חטאי כלל ישראל אינו מכיר בחטאיהם ואין יכול לעוררם בתשובה, ולכן תיחלש דעתו. טז. ולעורר ליבם בתשובה.

משום 'ויכפר', זכה לעבודת יום הכיפורים בתמימות

וְעוֹד וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל¹, שְׁעַקְרָה הַכִּפְרָה
שֶׁהוּא בַעֲבוּרַת יוֹם הַכִּפּוּרִים אֵינָה
כְּשֶׁרָה אֲלֵא בְכֹהֵן גְּדוֹל (תירוץ נוסף
לקו' א')².

הכפרה סיבה ותנאי לכהונה הגדולה

אִי נָמִי בְּדֶרֶךְ אַחֲרָי³, דְּאֵיתָא בִּילְקוּט סוּף
פְּרָשַׁת בְּלָק (רמו תשעא) "ויכפר" על בני
יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ אוֹמֵר, אֲלֵא וַיִּכְפֹּר⁴, שְׁעַד עֲכָשׁוּ
לֹא זֶז אֲלֵא עוֹמֵד וּמְכַפֵּר עַד שְׁיִחִיו
הַמְתִּים, עכ"ל.

הכהונה גדולה דוקא בתנאי שמכפר

וּלְפִי דֶרֶךְ זֶה יֵשׁ לוֹמֵר, שְׁכַפֵּל הַכְּתוּב תַּחַת
אֲשֶׁר קָנָא וְכוּ' וַיִּכְפֹּר וְכוּ', כְּלוֹמֵר זֶה
הַבְּרִית שֶׁל כְּהֻנַּת עוֹלָם שְׁנַתְתִּי לְפִינְחָס הוּא

דְּוָקָא כְּשִׁיעַמְד וַיִּכְפֹּר כְּמוֹ שְׁעָשָׂה עֲתָה אֲשֶׁר
קָנָא לְאַלְהִיו.

הכפילות מרמז שחזר אליו אחר שנלקח ממנו

וְכַפֵּל נָמִי 'תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא', דְּאֵיתָא בְּכַלֵּי יֶקָר
בְּשֵׁם הַמְּדַרְשׁ (הובא ברש"י) עַל פְּסוּק
(שמואל א' ב, ל) 'כִּי מְכַבְּדֵי אֲכַבְּדוּ', שְׁמַתְחֵלָה
מְשׁוּם מַעֲשֵׂה דְשִׁטִּים נִתְּנָה הַכְּהֻנָּה גְּדוֹלָה
לְאַלְעָזָר וְזָרְעוֹ דְּהֵינּוּ פִּינְחָס, וּבִימֵי פְּלַגְשׁ
בְּגִבְעָה פָקְרוּ יִשְׂרָאֵל בְּרַב מְצוֹת, וּמִי גָרַם
לָהֶם, פִּינְחָס שְׁהִיָּה לוֹ לְעַכְבּ וְלִילֵךְ מַעֲרִי לְעִיר
לְהוֹכִיחֵם, וְאֵז נְשָׁלָה מִמֶּנּוּ כְּהֻנָּה גְּדוֹלָה וְנִתְּנָה
לְזָרְעוֹ שֶׁל אֵיתְמָר דְּהֵינּוּ בֵּית עֲלִי, וּכְשֶׁנִּכְבְּנָה
הַבְּרִית גְּרַשׁ שְׁלֵמָה אֶת אֲבִיתָר שְׁהִיָּה מְזָרַע
אֵיתְמָר, וְקָרַב אֶת צְדוֹק שְׁהִיָּה מְזָרְעוֹ שֶׁל
פִּינְחָס (תירוץ נוסף לקו' א')⁵, וְעֵינֵן שָׁם⁶.

סיכום החידוש:

הקב"ה היה צריך לכעוס מדוע לא כעס, ואם
לֹא היה צריך לכעוס מדוע כעס פנחס.

ויש לומר, שהעונש של מעשה זמרי הוא
מוות, אמנם ייתכנו שני אופנים לעונש זה.
אופן אחד, עונש כרת על ידי הקב"ה, ומצד
אחד העונש לא יהיה מיד, ומצד שני חומרת
העונש שלא יהיה לו חלק בעולם הבא ולא

על הפסוק 'תחת אשר קנא לאלהיו
ויכפר על בני ישראל', קשה כמה קושיות.
קושיה א, לכאורה הפסוק מיותר, שהרי כבר
אמר לעיל בקנאו את קנאתי, ומשמע שעבור
זה זכה לברית שלום וכהונה, ומדוע כתוב
פעם נוספת 'תחת אשר קנא'. קושיה ב, מה
שמפרש רש"י 'בקנאו את קנאתי' - בקצפו את
הקצף שהיה לי לקצוף, ממה נפשך, אם

פרי שמשונו

יז. נראה להלן דברי הילקוט, ש"כיפר" לא נאמר, אלא 'ויכפר', שמרמו על הכפרה לעתיד]. יח. ייתור הפסוק בלמד את
הטעם שפנחס זכה להמשך כהונה גדולה. שבשכר וכשם שקינא לזמרי, כך מקנא לאחיו הכהנים ולכן זכה לכהונה גדולה, שזה
תפקידו לקנא לאחיו ולעוררם בתשובה. ונכשם שכיפר לישראל על מעשה זמרי, כך יכפר עליהם בעבודתו ביום הכיפורים. וכך
נדרש הפסוק: וְהִיָּתָה לוֹ וְלִזְרָעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנַּת עוֹלָם - שיזכה הוא ודורותיו לכהונה הגדולה. תחת אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְהֵינוּ בְּעֵינֵי
זמרי יהיה כהן גדול ויקנא לה' ויחזיר את אחיו הכהנים בתשובה, וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל [כשם שכיפר עליהם לשעבר]. יכפר
עליהם בכל שנה בעבודת יום הכיפורים. יט. תירוץ לקושיה א', מדוע כתוב תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל.
כ. ויכפר - לשון עתיד. כא. ונדרש הפסוק: וְהִיָּתָה לוֹ וְלִזְרָעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנַּת עוֹלָם את הכהונה גדולה, תחת מטעם אֲשֶׁר
קָנָא לְאַלְהֵינוּ וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לכן אם יפסיק להוכיח ולכפר, יסור מזרעו הכהונה גדולה. ונרמז בכפילות הפסוק: 'תחת' אֲשֶׁר
קָנָא לְאַלְהֵינוּ' שאם יחזור להוכיח, תחזור הכהונה גדולה לזרעו. כב. שאלמלא מעלת פנחס, לאחר שפסקה הכהונה הגדולה
מזרעו ועברה לבני איתמר, לא היתה חזרת. אמנם משום שכיבד פנחס את הקב"ה, חזרה אליו כשחזרו זרעו להיות ראויים. זה
לשון הפסוק: לָכֵן נָאֵם ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל אֲמַרְתִּי בֵּיתְךָ וּבֵית אֲבִיךָ יִתְהַלְכוּ לִפְנֵי עַד עוֹלָם וְעַתָּה נָאֵם ה' חֲלִילָה לִי כִּי מְכַבְּדֵי
אֲכַבְּדוּ וּבְנֵי יֶקָלוּ, וּבְרַשׁ"י (שמואל א' ב, ל): אֲמַר אֲמַרְתִּי בֵּיתְךָ וּבֵית אֲבִיךָ וּגו' נִתְחַלְלָה נִתְתִּי כְּהֻנָּה גְּדוֹלָה לְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן שְׁנֵאמַר
(במדבר כ, כז) וַיְהַפְּשֵׁת אֶת אַהֲרֹן אֶת בְּגָדָיו וּגו', וּבִימֵי פְּלַגְשׁ שִׁפְכָרוּ יִשְׂרָאֵל בְּרַב הַמְּצוּוֹת, וּמִי גָרַם לָהֶם פְּנַחַס וּכְתִיבָא בּוּ, שֶׁהִיָּה
לָהֶם לְסַבֵּב מַעֲרִי אֵל עִיר וְלְהוֹכִיחֵם, נְטַלְתִּי הַכְּהֻנָּה גְּדוֹלָה מֵהֶם וְנִתְּתִיהָ לָךְ (-לעלי) שִׁמְבַנֵּי אֵיתְמָר אַתָּה, וְאֲמַרְתִּי יִתְהַלְכוּ לִפְנֵי
עד עולם שכשפוסקין לו גדולה לאדם פוסקין לו ולדורותיו עד עולם. 'כי מְכַבְּדֵי אֲכַבְּדוּ' - את בני פנחס שכבד אותי בשטים, וכן
היתה בימי שלמה כשבבנה בית המקדש 'ויגרש שלמה את אביתר מהיות כהן לה' כדבר ה' אשר דבר אל בית עלי' (מלכים א'
ב, כז), ונעשה צדוק כהן גדול תחתיו שהיה מבני פנחס שכן נתייחסו בדברי הימים.

ביאור נוסף בפסוק 'תחת אשר קנא':
 כאשר מראים לכהן גדול לפני יום הכפורים
 את מיני הבהמות שעתיד להקריב, אין
 מראים לו את השעירים, משום חלישות
 דעתו היות והשעירים באים על עוונות
 ישראל, ומכל מקום מראים לו את הפרים על
 אף שבאים על עוונות הכהנים, היות והכהן
 גדול שהוא משבט הכהנים יודע את חטאיהם
 ועוונותיהם ומשיבם בתשובה [לפני הקרבת
 הפר]. וזה פירוש הפסוק **וְהִיְתָה לוֹ וּלְזָרְעוֹ
 אַחֲרָיו בְּרִית פְּהֵנָת עוֹלָם** להיות כהן גדול
 ולהוכיח את אחיו הכהנים **תחת אשר קנא
 לאלהיו** - היות וקנא והוכיח את זמרי, **ויכפר
 על בני ישראל** - [כשם שכיפר במעשה זמרי],
 כך יכפר לעתיד ביום הכיפורים על
 כל ישראל.

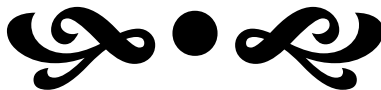
*

ביאור נוסף בפסוק, לפי המובא במדרש
 שכפרת וכהונת פנחס ממשיכה עד תחיית
 המתים. וזה הפירוש **וְהִיְתָה לוֹ וּלְזָרְעוֹ אַחֲרָיו
 בְּרִית פְּהֵנָת עוֹלָם** שהכהונה גדולה תהיה
 שייכת לו לכל הדורות, ו**תחת אשר קנא
 לאלהיו** כך **ויכפר על בני ישראל** לעתיד
 בתנאי שימשיך לקנאות ולהוכיח את ישראל
 [אך אם יפסיק לקנאות ולכפר על בני ישראל
 יקחו ממנו את הכהונה הגדולה]. ומרומז
 בכפילות 'תחת אשר קנא' שאם יחזור לקנא,
 יחזירו לו את הכהונה גדולה, כפי שהיה בימי
 הפלגש בגבעה, שהכהנים גדולים מזרע פנחס
 לא הוכיחו ולכן נלקחה ממנו הכהונה גדולה
 לאחר מכן, וכשנבנה הבית, החזיר שלמה את
 הכהונה הגדולה לצדוק מזרע פנחס.

יהיו 'ער ועונה וגו' מגישי מנחה' - בנים
 כהנים או תלמידי חכמים. אופן שני, קנאים
 פוגעים בו, שאף שנענש מיד על ידי בשר ודם,
 ומכל מקום לא ייענש על ידי הקב"ה לעולם
 הבא ולא ייענשו בניו. ומתורץ הקושיה
 השניה, שאכן זמרי היה ראוי שהקב"ה יקצוף
 עליו וייענש בכרת, אמנם על ידי שפנחס קצף
 עליו, הוקל דינו לגבי זרעו, וייתכן שיהיו לו
 בנים כהנים ותלמידי חכמים. ועתה מתורץ
 הקושיה הראשונה, שהפסוק בא לומר איזה
 שחר קיבל פנחס על קנאותו לזמרי [והטוב
 שנגרם לו מזה]. על מה שהרג את זמרי והקנה
 לו חיי העולם הבא, זכה פנחס לברית שלום
 ולחיות לנצח. ועל מה שגרם שיוכל להיות
 בני זמרי כהנים או תלמידי חכמים, זכה פנחס
 שיהיה מבניו כהנים גדולים לדורות.

וכך הוא פשט הפסוקים (בשינוי הסדר):
**פִּנְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת
 חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּשִׁקִּיִּם קְנָאִים פּוּגְעִים
 בּוֹ בְּקִנְאוֹ אֶת קְנָאֹתַי בְּתוֹכָם כְּפִירוֹשׁ רִשׁוֹ
 שֶׁהוּא הַקָּדִים לְקִצּוֹף, וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹתַי, לְכֵן מִידָה כְּנֹגַד מִידָה אָמַר
 הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם, שִׁיּוּכָה לְחַיֵּי
 נֶצַח, הֵיטֵב שֶׁעַל יְדֵי פִּנְחָס לֹא הִפְסִיד זְמַרִי אֶת
 הָעוֹלָם הַבֶּא, וְהִיְתָה לוֹ וּלְזָרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית
 פְּהֵנָת עוֹלָם שִׁיְהִיו כְּהֹנִים, וְלֹא רַק כְּהֹנִים
 הַדְּיוֹטִים אֲלֵא כְהֹנִים גְּדוֹלִים וְתַלְמִידֵי
 חַכְמִים, הֵיטֵב שֶׁעַל יְדֵי פִּנְחָס נִיצַל זְמַרִי שֶׁלֹּא
 יִפְסַק מִבְּנָיו לְהֵיוֹת כְּהֹנִים וְתַלְמִידֵי חַכְמִים],
**תחת מפני אשר קנא לאלקו והעניש את זמרי
 מיד ויכפר על בני ישראל**, לכן זכה פנחס
 להנ"ל.**

*

תנא דבי אליהו (רבה, ה)

ומפני מה זכה אליהו שהחיה מת על ידו, ישראל מן העולם, בכל דור ודור שהיה אליהו מפני שעשה רצונו של מי שאמר והיה העולם הקדוש ברוך הוא, והיה מתאנח על כבודו של הקדוש ברוך הוא ועל כבודו של ישראל בכל יום תמיד, והיה בדעתו כאילו אבדו שונאי

מפני שעשה רצונו של מי שאמר והיה העולם הקדוש ברוך הוא, והיה מתאנח על כבודו של ישראל בכל יום תמיד, והיה בדעתו כאילו אבדו שונאי

אור החיים הקדוש - רבי חיים בן רבי משה זיע"א

וידבר ה' אל משה לאמר (כה, י).

לאמר. צריך לדעת למי יאמר, אם לפנחס לא היה צריך לומר אחר כך לכן אמור שכבר אמר שיאמר לו הדברים, ועוד סדר הדברים יגיד שלא כן הוא. ונראה שנתכוון בזה שיאמר לישראל

דברים הנאמרים בענין, והכוונה כדי שיכירו מפעל טוב שעשה להם פנחס ולא ישנאוהו בשביל הריגת הנשיא ובמה שנמשך מסיבתו שחבט המלאך מהם מה שחבט כאומרם ז"ל (סנהדרין פב, ב) כאשר אבאר בסמוך.

בן לאשרי - רבי יצחק בן רבי אשר אנטשיל הכהן זיע"א

אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניו ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רעה (כו, יז). ויש לומר שמשה רבינו ע"ה ביקש שני דברים, (א) שהמנהיג יהיה מתנהג עמהם כראוי, (ב) שבני ישראל ישמעו לדבריו ולא יהיו הפקר כצאן אשר אין להם דרך ארץ מהרועה, כי אז לא יפעלו דבריו עליהם.

שיהיה להם דרך ארץ מהמנהיג

ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה. יש לדקדק דהיה לו לומר כצאן בלי רועה, דלשון זה משמע שיש להם רועה אבל אינו להם, שאינו משגיח עליהם להטיב להם.

לימוד יומי מהספר הקדוש יסוד ושורש העבודה

מהאי גברא רבה ויקירא, מחצב סנפירא וכו', כמוהר"ר אלכסנדר זיסקינד בכמהור"ר משה.

פרשת פנחס

המשך הנוסח ליום השבת

בפי ישרים תהלל כו', ארבע פיסקות אלו יאמר אדם בשמחה עצומה מאוד, על הנחת רוח והתענוג והשעשוע שבא לו יתברך שמו ויתעלה משבחים והודאות בריותיו, וביחוד בפיסקא ובקרב קדושים תתקדש יקבל על עצמו מסירת נפש, ויכוין שיעל ידי מסירת נפש זו יתקדש שמו יתברך ויתעלה בכל העולמות יותר ויותר. ובאבודרהם הנוסחא כנוסח של ראש השנה ויום כיפור במחזורים, בפי ישרים תתורום ובדברי צדיקים תתברך ובלשון חסידים תתקדש ובקרב קדושים תהלל, וזה לשונו תמצא בראשי תיבות יצח"ק רבקה", ישרים צדיקים חסידים קדושים - יצח"ק, תתורום תתברך תתקדש תהלל - רבקה", עד כאן לשונו.

ואחר חצי קדיש כיין עצמו לענות ברוך ה' המבורך לעולם ועד בשמחה עצומה מאוד, ובכאן יקבל עליו תוספות נפש של יום השבת, כי אם התחיל לקבלה בתחלת נשמתו, כאן בברכו הוא על המוגמר גמר קבלתה כנ"ל.

הכל יודוך. שש תיבות הכל שבברכה זו, והיינו ובורא את הכל, הכל יודוך, והכל ישבחוך, והכל יאמרו, הכל ירוממוך סלה, יוצר הכל, כלם עומדים ברום עולמות העליונים הקדושים. ובוראי אם אומר האדם השבח הגדול הזה בכוונה עצומה ושמחה מאוד, בודאי סמוכים הדברים אשר יצאו מפיו לא ישוב ריקם, כי אם עשה פרי תקונם ופעולתם בעולמות העליונים גם כן, ורחמנא לבא בעי, והעיקר לומר התיבות במתוך גדול ולא במהירות, ודי בזה.

א-ל אדון. אחי רעמי, גודל מעלת שבח הגדול הזה הובא בזוהר הקדוש פרשה תרומה (קלב, א) וזה לשונו, שבחא דשבת דאינון אתון דשבת אל אדון על כל המעשים ברוך ומבורך בפי כל נשמה, אלין אתון בחמש חמש תיבין, דאינון חמשין תרעין דעלמא דאתי, תרין אתון אחרנין די בסופא שית אינון בשית שית תיבין, דאנון שית סטרין דעלמא דאתי ונפקי מתמן, כגון שבח יתנו לו כל צבא מרום תפארת וגדולה שרפים ואופנים וחיות הקודש, אלין תרין אתון בדי שית, תרין אתון קדמאי בחמש חמש, כלהו שאר אתון די עאלא דאינון אתון קדמאי, ארבע ארבע, ובגין דאנון ברוז דרתיכא עאלא דאינון אתון קדמאי, ואנון דבסופא אינון שלימו דכ"ב אתון בגין דאית בהו כ"ב תיבין לקבל כ"ב אתון עלאין, אשתארו תמניסר אתון אחרנין דקא סלקין בתיכיהו לארבע ארבע, לשבעין ותרין תיבין, דאנון רזא דשמא מפרש גליפא קדישא דע"ב אתון קדושא ב"ה מתעטר בהו [שבח השבת שהם אותיות השבת אל אדון על כל המעשים ברוך ומבורך בפי כל נשמה, אלו אותיות בחמש חמש תיבות,

שהם חמשים שערים של העולם הבא, שתי אותיות אחרות שבסוף ש"ת הם בשש שש תיבות, שהם שש צדדים של העולם הבא ויוצאים משם, כגון שבח יתנו לו כל צבא מרום תפארת וגדולה שרפים ואופנים וחיות הקודש, אלו שתי אותיות בשש שש, שתי אותיות ראשונות בחמש חמש, כל שאר האותיות שבאמצע כולם בארבע ארבע, ומפני שהם בסוד המרכבה העליונה שהם האותיות הראשונות, ואלו שבסוף הם שלמות כ"ב אותיות מפני שיש בהם כ"ב תיבות נגד כ"ב אותיות עליונות, נשארו שמונה עשר אותיות אחרות שעולים במרכבותיהם לארבע ארבע, לשבעים ושתיים תיבות, שהם סוד שם המפורש חקיקה קדושה של ע"ב אותיות שהקב"ה מתעטר בהם], עד כאן לשונו.

הביטו אל שיעור חשיבותם, ודבר שבמנין הוא מראשו ועד סופו במנין ומפקד חשבון מספריו של התיבות וטועמן, ברמז אשר המה מרמזין. וזוהי יכול האדם להתבונן בשכלו ערך גדול מעלות השבח הזה, ולהזהר בהם לומר התיבות במתוך גדול, ולכוין בהם היטיב על כל פנים פירוש המלות, וישלם בלבו להבין ולהשכיל לזל השבח של יוצרו ובוראנו יתברך שמו ויתעלה, כי כר מאוד מעלת האדם האומר ועושה תקונים גדולים בעולמות העליונים הקדושים באמירת השבת הזה, כמבואר בזוהר הקדוש פרשת ויקהל (רה, ב) וזה לשונו, אל אדון, תושבחתא דא איהו ברזא דעשרין ותרין אתון עלאין קדישין כו', ודא איהו תושבחתא על תושבחתא דאתון עלאין, דיומא שביעיא קא משבח ואמר למלאך עלאה יוצר בראשית, כד תושבחתא דא סלקא לעילא שתי תרינין עלאין מודמנין ונטלי להאי תושבחתא מעמא קדישא, וסלקי לה לאתעטרא בה בכמה תרינין עלאין, די ממנן בכל אנון צדיקא דבגנתא דעדן כלהו מתעטרין בתושבחתא דא, וכל אנון תרינין וכל אנון בשמתן דצדיקא כלהו סלקין בתושבחתא דא עד רזא דכורסיא, עד מטא לכורסיא קדישא תושבחתא דכל ישראל קיימין תמן, עד זמנא דקאמרי קדושה עלאה דמוסף, וכדין סלוקא דלתתא לעילא לאתחזא כלא לעילא לעילא למהוי כלא חד, דא איהי תושבחתא דסלקא על כלהו תשבחן, מכאן ולהלאה סדורא דצלותא דשאר יומי עד ישמח משה וכו', כיון דאתחברו כחדא בעי כר נש לאכללא בהווא חדוה לעמא דישראל קדישא, רצה נא במנוחתינו [אל אדון, שבח זה הוא בסוד עשרים ושתיים אותיות עליונות קדושות כו', וזה הוא שבח על שבח של האותיות העליונות, שיום השביעי משבח ואמר למלך עליון יוצר בראשית, כששבח זה עולה למעלה ששים מרכבות עליונות מודמנים ונטלים תשבחות אלו מהעם הקדוש, ומעלים אותה להתעטר בה בכמה מרכבות עליונות, שהממונים בכל אותם צדיקים שבגן עדן כולם מתעטרים בשבח זה, וכל אותם מרכבות וכל אותם נשמות הצדיקים כולם עולים בשבח זה עד סוד הכסא, כשבח לכסא הקדוש שבח שכל ישראל עומדים שם, עד שעה שאומרים קדושה עליונה של מוסף, ואז העליה מלמטה למעלה להתאחות הכל למעלה למעלה להיות הכל אחד, זה הוא השבח שעולה על כל התשבחות, מכאן ולהלאה סדר תפילת שאר הימים עד ישמח משה וכו', כיון שהתחברו כאחד צריך אדם לכלול בשמחה זו לעם ישראל הקדוש, רצה נא במנוחתינו], עד כאן לשונו.

בקשת רבינו בצוואתו:

בקשתי הקדוש במאד מאד שיקבעו בו שעור למוד בכל יום, ומבטיח אני אותם שאהיה מליץ טוב בתמידות בעדם בעולם העליון,

ברכה משולשת

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטשיל זי"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

עורך: הרב עוזיאל אדרי
המרכז הרפואי סורוקה

חדש! ניתן לשמוע וורטים וסיפורים מהבן לאשרי ברכת משולשת זי"ע
בקול הישועות 0733-454-554 שלווחה 7

משה רבינו ואלהיו הנביא וכוחות הכישוף של הטומאה

פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את המתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם (כה, יא), אמרו רז"ל במסכת סנהדרין (פב, א), תפשה זמרי לכוזבי בבלוריתה והביאה אצל משה אמר לו בן עמרם זו אסורה או מותרת, ואם תאמר אסורה ציפורה בת יתרו מי התירה לך, נתעלמה ממשה הלכה, געו כולם בכביה, דכתיב וזהמה פתח אלה מועד, וירא פינחס בן אלעזר (במדבר כה, ו-י). מה ראה אמר רב ראה מועד ונוכר הלכה, אמר לו למשה לא כך לימדתינו הבעל ארמית תותית קנאין פוגעין בו, אמר לו משה קרינא דיאגרתא איהו ליהוי פרוונקא, אתה שזוכרת את ההלכה, תהיה השליט שביצע אותה, קום ועשה מעשה.

הנה המפרשים הקשו למה במעשה זמרי שלח משה רבינו ע"ה את פינחס לקנאות קנאת ה', כשנוכחה ההלכה כנ"ל, ולא קם הוא בעצמו לקנאות כמו שקינא בחטא העגל, ששם משה דן את עובדי העגל בשלוש מיני מיתות, כאומרם ז"ל במסכת יומא (טו, ב), איתמר רב לוי דר אמר מי שזיבח וקטר לעגל נהרג כספיף, שנאמר זיעמוד משה בשער המזבח ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי, ויאמר להם כה אמר ה' אלקי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עיברו ושובו משער לשער בתחנה והראו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו, ויעשו בני לוי כדבר משה ויפול מן העם ביום ההוא בשלושת אלפים ושמות לב, כח-כו), מי שגיהץ ונישק את העגל נהרג במיתו כבדי שמים במגפה, שנאמר זיגוף ה' את העם על אשר עשו את העגל' (שמות לב, לה). ומי שרק שמח בלבבו מהעגל מת בהדרוקן על ידי שתיית המים כסוטה, שנאמר את העגל לקחתי ואשרוף אותו באש ואכות אותו שחון היטב עד אשר דק לפני ואשליך את עפרו אל הנחל היורד מן ההר' (דברים ט, כא). וזרע על פני המים וישק את בני ישראל (שמות לב, כ). כאומרם ז"ל במסכת עבודה זרה (מד, א), לא נתכוין משה אלא לבודקן כסוטות.

ובכדי להבין את הפליאה הזאת מדוע משה לא קנא קנאת ה' במעשה זמרי, נקדים עוד פליאה גדולה בהפסרה של פרשתנו בעניין אללהו הנביא ואיזבל אשת המלך אחזבא, איזבל הייתה בתו של אבעלעל המלך צור, ומכשפת גדולה, ובכישופיה הסיתה את ישראל ואף את משה בעלה המלך אחזבא, שהביאה עבודה זרה ממלכות צור בית אביה הקרוי 'הבעל', ושמונה מאות וחמישים נביאי עבודה זרה, ארבע מאות וחמישים נביאי הבעל וארבע מאות נביאי האשרה, ועשתה טבח והרגה את כל נביאי ה', עובדיה הנביא החביב שבני מערות מאה נביאי ה' וכילכל אותם במים ולחם, לאחר שלוש שנות בצורת, מוכיח אללהו הנביא את אחזבא שמעשיו הרעים, והחטאים של עבודה זרה 'הבעל' שהייתה אשתו את ישראל הם שגרמו לבצורת הקשה, ומצווה אותו לאסוף את כל ישראל יחד עם נביאי העבודה זרה להר המנוח, במעמד הר הכרמל וירדת את השמים וכל השמים וכל ישראל אומרים, ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים, אללהו הנביא שהוכיח את השקף שבעבודה זרה, תופס את ארבע מאות וחמישים נביאי הבעל וארבע מאות נביאי האשרה, ושוחט אותם בנחל קישון.

נאמר בהפסרה ויגד אחזבא לאיזבל את כל אשר עשה אללהו ואת כל אשר הרג את הניבאים חרוב, ותשלח איזבל מלאך אל אללהו לאמר כה יעשון אלקים וכה ינפשו כי כעת מחר אשים את נפשך כנפש אחד מהם, וירא וייקום וילך אל נפשו, והנה דבר ה' אלי ויאמר לו מה לך פה אללהו, ויאמר קנא קנאתי לה, ויבקשו את נפשי לקחתה, ויאמר ה' אליו לך שוב לדרכך, ואת אלישע בן שפט מאבל מחולה המנחש לנביא תחתך' (מלכים-א, יט, א-טו).

מפרש המלבי"ם למה לא תפשה איזבל מיד את אללהו להורגו, אלא שלחה לו שליחים להחזירו ומחמת כך ברח להר חורב, אלא ראתה איזבל כי לב

וגביה לומר בביתר עניין אללהו הנביא וכוחות הכישוף של איזבל, שהנה

המלך אחזבא נוסה אל אללהו ומצדיקו על שהרג את נביאי הבעל, ולא ערב לביה להורגו ותיקף, כי חשבה שבלילה תהפך את לב אחזבא לשוב אל ארשו, וירא אללהו הנביא ברוח קדשו כי יכול תוכל איזבל ברשעותה לאחזבא, וילך אל נפשו ונמלט אל הר חורב.

וצריך להבין את הפליאה מה שהזכירו גם גדולי המפרשים למה פחד אללהו מאיזבל, והלא כוחו של אללהו הנביא היה גדול מאוד, כמו שנאמר להלן שם בנביא (מלכים-ב, א-א-טו). המלך אחזיה היה חולה ושלח שליחים, לכו ודרשו בבעל זבוב אלקי עקרן אם אחיה מחולי זה, בדרך פגש אללהו הנביא את שליחיהם ואמר להם בשם ה', המבלי את אלקים בישראל כי אתם הולכים לדרשו בבעל זבוב אלקי עקרן, לכן כה אמר ה' למלך אחזיה כי מות תמות, וישבו אל המלך אחזיה ויאמרו אליו אללהו הנביא עלה לקראתנו ויאמר אלינו לכו שוב אל המלך אשר שלח אתכם, המלך אחזיה כעס ורצה להרוג את אללהו הנביא, וישלח אליו שר חמישים וחמישי ויעל אליו, ואלהיו יושב על ראש ההר וידבר אליו, המלך דיבר רדה, ויענה אללהו אם איש אלקים אני, תרד אש מן השמים ותאכל אותך ואת חמישך, ותרד אש מן השמים ותאכל אותך ואת חמישך, וישבו במלך אחזיה וישלח אליו שר חמישים אחר וחמישיו, ויען וידבר אליו, כה אמר המלך מהרה רדה, ויען אליו אללהו אם איש האלקים אני, תרד אש מן השמים ותאכל אותך ואת חמישך, ותרד אש אלקים מן השמים ותאכל אתו ואת חמישך, וישבו המלך אחזיה וישלח שר חמישים שלישיים וחמישיו, ויעל ויבוא שר החמישים השלישי, ויכרע על בכריו לנגד אללהו ויתחנן אליו וידבר אליו, וישבו המלך נפש ונפש עבדיך אלה החמישים בעיניך, הנה ירדה אש מן השמים ותאכל את שני שרי המימה הראשונים ואת חמישיהם, וידבר מלאך ה' אל אללהו רד אותו אל תירא מפניו, ויקום וירד איתו אל המלך.

ואם כן מדוע פחד אללהו מאיזבל וברח ממנה להר חורב, והלא נזכר שאמר שחרד אש מן השמים ותאכל אותך ואת חמישך, ותיקף כנפשי בלי שום תפילה, כמו כן היה יכול לשרוף את איזבל ומה תגידא כל כך לברוח מפניה. כמו כן גם תמה רבינו החיד"א בספר 'חומת אגף' איך אללהו הנביא זכור לטוב חש לדבר איזבל בורה, ואיש כמוהו יברח, ומי היא איזבל ומה כוחה לעומת כוחו הגדול של אללהו.

ועיין גם שכתב לבאי בזה החיד"א ב'שער הגלגולים' (הקדמה לב), פינחס הוא אללהו, במעשה זמרי זכה פינחס בעיבור נשמות נדב ואביהוא, אשר עליהם נבשר 'הנני נתון לו את בריתי שלום' (עבדך כה, יב), להיותו חי לעולם, וכשנבטלתיקו מהשכינה, הלכו נשמות נדב ואביהוא אצל שמואל הנביא, וכשחזרה לו הנבואה בהיותו נקרא אללהו התשבי, אחר שמת שמואל, חזרו להתעבר בו נשמות נדב ואביהוא, ונשלמו נשמתם להיותן בענין זה הכרמל, כאשר נפלו כל העם על פניהם, ואמרו ה' הוא האלקים, ואז נמחל לנדב ואביהוא עון שלהם, שחטאו על שהציצו בשכינה בהר סיני, כמו שאמר הכתוב זיראו את אלקי ישראל, ואחר שניתקנו נסתלקו ממאלהו, והנה איזבל אשת אחזבא, היתה מכשפה גדולה כנזכר בפסוק איזבל אמן ונשפיה הרבים' (מלכים-ב, ט, כב), שהייתה את ישראל בכשפה, ונודע לה בכשפה שסתלקו נשמות נדב ואביהוא מן אללהו, ואז אמרה לה, כי כעת מחר אשים את נפשך כנפש האחד מהם מן השליש מאללהו גזרת השמים והשולום, וכיון שהרגיש שנאבד ממנו חנה זו, נתחלק וברח להר חורב, והוה שכתוב זירא וילך לו אל נפשו, רוצה לומר, לפי שלא הייתה לו ענה אלא רק בפשו לבדה ותיחידית, והלכו להם עיבור נשמות נדב ואביהוא, מפני כך נתיירא מן איזבל.

הבטיח בהקדמת ספריו: כל הלומד ויגיד בשמי דברי תורה, אני מתפלל עליו תפילה קבועה בכל יום ואמליץ טובה עליו לישועות מכל צרה, לשפע בכל טוב של קדושה והצלחה ברוחניות ובגשמיות בעוה"ז ובעוה"ב, ושיתעורר ליבו ברוח טהרה ויראת שמים לעבודת ה' באמת ובלבב שלם.

ברכה משולשת

מתוך ספרי הגה"צ רבי יצחק הכהן
ב"ר אשר אנטישלי זי"ע - הצדיק הרב הוברמן מרעננה

נטלו לקמן בניבא (מלכים-ט, כב) איובל אכא, וכספיה רביש' שהדיחה את ישראל בכספיה. ולעיל בניבא (מלכים-א, י"ט-כט.) כספיה אחאב גזל את כרם נבות הזירעלי, לאחר שאיובל גרמה למותו במרמה בעדי שקר, שולח ה' את אליהו הנביא להוכיח את אחאב, והציתו וגם ירשת, יען התמכר לעשות הרעה הגבאי ז', הנני מביא אליה רעה ובערתי אתרין והכרתי לאחאב, והכלבים יאכלו את איובל, רק לא היה כאחאב אשר התמכר לעשות הרע בעיני ה' אשר הסיתה אותו איובל אשתו, והיה כשמוע אחאב את הדברים האלה ויקרע וישם שק על בשרו ויצונן וישכב בשק ויהלך אט, והיה דבר ה' אל איובל החשיב לאמר, הראתי כן בינכם ואיובל מלפני, יען כי יבינכם מפני, לא אביא הרעה בימיו, אלא בימי בנו אביא הרעה על ביתו.

היוצא לנו מכל זה למעין הטיב, אשר אחאב באמת היה טוב והיה קרוב לתשובה אמיתית, עד שהעיד עליו יודע תעלומות עששה תשובה שנאמר 'הראתי כי ניכנס אחאב מלפני' (מלכים-א, כא, כט). אך עמדה לרעתו השפעת טומאת עישי איובל אשתו שעלעו עליו לסור מה' יתברך, כאומרם ז"ל במסכת עירובין (מא, ב.) ג' דברים מעבירים את האדם על דעתו ושל דעת קונו, עובדי כוכבים ורוח רעה וקדקדוק ענייתו. רוח רעה היינו כושל שהוא מכניס באדם רוח הטומאה וטורדו מן העולם. וכאומרם ז"ל במסכת סנהדרין (סו, ב.) אמר רבי יוחנן למה נקרא שמן כספים שמכחישים פמליא של מעלה.

ועל כן הוציאו הכתוב את אחאב בלשון 'התמכר', כעבד הנמכר שאין לו דעה עצמית רק כמכורה, ובפרט לפי מה שכתב בתנא דבי אליהו (רבה פ"ט). איובל כת אתבעל מלך צדיונים אשת אחאב, כך אמרו בשה ראשונה שנכנסה אצל אחאב לימדה אותו דרך עבודה לעבודה זוהי, ועל ידי התמכר עצמו לעבודה זה שנאמר 'רק לא היה כאחאב אשר התמכר לעשות הרע בעיני ה' אשר הסיתה אותו איובל' (מלכים-א, כא, כה). מה גרם לו לאחאב שנאבד מן העולם הזה והעולם הבא הוא אביו, היו אמר איובל אשתו, ועליו ועל כיצא בה הוא אמר ואיובל היה תהיה תהיה המכר (משלי יד, א). כיון ששמע אחאב מן הבריות שביקשו ר"יב מלכים שעבדו אותו למרוד בו, שלח והביא בנו של כל אחד מהן, והושבין תחת ידו בירושלים ובשומרון, ואמרו וכלם לא אתון ר"יב בני מלכים עובדי עבודה זרה היו, וכיון שבאו לירושלים ולשומרון היו נעשים יראי שמים לאמיתין, ודא מכלל זה הראית לדעת שבמאת היה אחאב ראוי להיות בעל תשובה גמור, שהיה כאשר באו לגור אתון בני התערבות שהיו בני ר"יב מלכים הם נעשו אצלו יראי שמים, אבל איבד הכל על ידי הרוח הרעה של טומאת כשפי איובל שהכניסה בו שאחאב רוח טומאה וטורדו לטורדו הרע.

וכמו שכתב בספרי 'שם שמואל' (בראשית, תרע"א). על תשובת אדם הראשון להקב"ה 'ואוכל' (בראשית ג, יב). ואמרו ז"ל במדרש רבה (בראשית סוף פ"ט). אמר רבי אבא בר כהנא 'אכלתו אין כתיב כאן, אלא 'ואוכל' אמר אדם הראשון להקב"ה 'אכלתי, ואוכל עוד', וצריך להבין איך יתכן שאדם הראשון השיב בעזות פנים להקב"ה 'אכלתי, ואוכל עוד', אך נראה לומר שאחא ששכח מעצמו העצב נכנסו בו כוחות היצוניות ורוחות רעות, ואמרו רז"ל במסכת עירובין (מ"ב, ג') דברים מעבירים את האדם על דעתו ועל דעת קונו ואחד מהם רוח רעה. ואמר אדם הראשון להקב"ה שהוא עתה מוכרח במעשיו כי כוחות היצוניות ורוחות רעות שנכנסו בו מכריזים אותו רחמנא ליצלן, ולתכן אמר 'אכלתי ואוכל עוד'. וכוונתו שתשובתו של אדם הראשון הייתה להתגלגל לפניו יתברך, שנשתאבד בו כוחות הטומאה כל כך שכבר אינו בחינתו ועל הבית על עצמו, והכוחות הטומאה מרחיזין אותו לחטוא רחמנא ליצלן, ועל פי זה יובן שפיר שאפילו הוא לא הגדולות והנוראות עששה אליהו הנביא זכור לטוב, אך על פי פתח טומאת כישופי איובל והמשפעת כוחות היצוניות ורוחות רעות שבכישופיה שמכניסים רוח טומאה באדם כני"ל רחמנא ליצלן.

וממילא יתכן גם כן למה שלח משה רבינו ע"ה את פינחס לקבואת קנאת ה' ואלה חלף הוא בעצמו להרוג את זמרי בן סלוא וכו"כיון בת צור, כמו שנקאב הוא בעצמו בחטא העזל. שהנה אמרו רז"ל במסכת סנהדרין (פ. כב). הלך זמרי בן סלוא אצל כובי אמר לה רעה השמיעי לי, אמרה לו בת מלך אנכי, וכי צויה לי אבי עלו ושמעני אלא לגדול שבחם, אמר לה איך אני גדול שבחך ושני שבט שמעון, וכתב בוחר הקדוש (ח"צ קצ, א). את חזי דכולא תוהא ממדיין, וכל עטא דלהון על משה הוה, ובעיטא דלהון שכרו בלעלם, כיון דחמו דבלעלם לא יכיל,

וכן אצל אליהו הנביא שעל כן ברח מאיובל, כי היה לו סכנה גדולה מאד מכוחות היצוניות ורוחות רעות של הכישוף, מכיון שאיובל כיוונה את כישופיה עליו ובשבילו במיוחד נגד אליהו הנביא, שנאמר 'זשתלח איובל מלאך את אליהו לאמר לה עישון אלקים וכה יסופן כי כעת מחר אשים את נפשי כנפש אחד מהם' (מלכים-א יט, א-טז). וזה כי כוחו הגדול של אליהו הוא היה מוכרח להציל עצמו ובאנץ לברוח מאיובל.

נשאר לנו אך להבין על פי כל דברינו עובדא של רבי חנינא והמכשפת במסכת חילין (ז, ו). אמר רבי חנינא כי דוסא אברינן 'אין עוד מלבדו' (דברים ד, לה). ואיובל כספים אין יכולים ומשתוללת לקחת עפר מחתת רגליו של אברהם מכשפה אותה היתה מחזות ומשתוללת לקחת עפר מחתת רגליו של רבי חנינא בן דוסא, כדי לעשות לו כישוף, אמר לה קחי קחי ואיני מפחד מכישופיך, ולא יסתייע הדבר ביך, שהרי אין עוד מלבדו כתיב, ואין את יכולה להתיק לי.

וצריך להבין איך לא הפחד רבי חנינא בן דוסא מהמכשפת, והרי גם שם היא כיוונה גם כן את הכשפים אליו במיוחד, וכי סלקא דעתך שגדול כוחו של רבי חנינא בן דוסא ממשא רבינו ע"ה ומאליהו הנביא זכור לטוב, והרי לא יתכן לומר בדבר הזה.

אלא בהכרח יש לומר שאצל משה רבינו ע"ה במעשה זמרי, כמו שכתבנו שבלק ובלעלם השמיכו על ידי כישופם את כל הניצוצות הקדושות שהיו משוקעים אצל קלפית מואב, שהם מלוכת בית דוד, כל נשמות מלכי בית דוד ומלך המשיח, ושם הייתה סכנה גדולה למשה בכוחות הכישוף היו מכוננים עליו, שהם רצו על ידי זה לפתות את משה רבינו ע"ה שימסור נפשו לבררם ולהוציאם, והיות שעדיין היו פגה, ועוד לא הגיע זמנם לצאת לאור העולם, יפול בירשתם ויכשל ח"ו, ועל כל אלה היה להם צעה כי אם לא להתקרב כלל, אלא לברוח ולמסור לפינחס את המצוה של קנאת ה'.

וכן אצל אליהו הנביא זכור לטוב וכוחות הכישוף של איובל, שהיא הייתה מכשפה גדולה ומכניסה רוח רעה וטומאה באדם על ידי כישופיה, כמו שנאמר 'איובל אמן וכספיה רביש' (מלכים-ב, כב). שהדיחה את ישראל בכספיה, וכן באחאב נאמר 'רק לא היה כאחאב אשר התמכר לעשות הרע בעיני ה' אשר הסיתה אותו איובל' (מלכים-א, כא, כה). שהכניסה בו רוח טומאה והיה כל הזמן חורל לטורדו הרע. והיה אלו סכנה גדולה כי כוחות הכישוף היו מכוננים עליו, שנאמר 'זשתלח איובל מלאך אל אליהו לאמר לה עישון אלקים וכה יסופן כי כעת מחר אשים את נפשי כנפש אחד מהם' (מלכים-א, יט, א-טז). וכל כן היה מוכרח לברוח מאיובל.

מה שאין בו, במכשפה של רבי חנינא בן דוסא שכל כונתה הייתה רק להתיק, ומה שפיר צדיק יכול להינצל, וכל צילינו השם יתברך מהיסורין והצרות שהכל הם מרוח הטומאה.

לישועתך קויתי

על שולחנו של הגאון המקובל
איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני ז"ע
מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון

פרשת פנחס תשפ"ד | גליון מס' 455

מתנהג אלא בשלום. והתורה כולה שלום, שנאמר (משלי ג יז) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ואם בא אדם מן הדרך, שואלין לו שלום. וכן שחרית, שואלין לו שלום. ובאמש, כך שואלים בשלום. שמע ישראל, חותמין פורס סוכת שלום על עמו. התפילה, חותמין בשלום. בברכת כהנים, חותמין בשלום. אמר רבי שמעון בן חלפתא, אין כלי מחזיק ברכה, אלא שלום. שנאמר, (תהלים כט יא) ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום. (במדבר כה כא א)

דברי המדרש נראים כמתמיהים. כי אחר ואמר, שאין העולם מתנהג אלא בשלום וכן, כל מי שבא מן הדרך שואלין לו שלום, מבואר, כי זוהי הנהגתו של כלל העולם. אם כן, נשאלת השאלה, מהו השכר המיוחד שקיבל פנחס, בכך שניתן לו השלום.

ויש לומר, בהקדם דברי המדרש (שם יא ז) גדול השלום, שאפילו ישראל עובדים עבודה זרה ושלום ביניהם, כביכול אמר הקדוש ברוך הוא, אין השטן נוגע בהם. אבל משנחלקו מה נאמר בהם, חלק לבם עתה יאשמו. הוי גדול השלום ושנואה המחלוקת.

למדנו מזה, כי כל עוצם וגדולת השלום, הוא מפני שאין השטן נוגע, במקום שיש שלום. ואין רשות לכל מזיק, ליכנס במקום שיש שלום. ועד שיתקיים בלע המות לבצח (ישעיה כה ח), לא יזכה העולם ליהנות מהשלום האמיתי. ולכן אנו מתפללים בכל יום, לתיקון העולם ולזכות בזה השלום. ובכל יום ויום, ובכל תפילה ותפילה, מתתקן העולם מעט מעט, עד בא יום הישועה. אבל השלום שניתן לפנחס, היה השלום האמיתי, שאפילו מלאך המוות, לא יהיה לו רשות להתקרב אליו. דלדידיה, בלע המות לבצח. ובמצא, שהוא אין לו עוד צורך, להתפלל על השלום. שכבר זכה בו. אבל אנו צריכים, בכל עת ובכל זמן, להתפלל עליו, (לשון רבינו).

זהו מה שאמר המדרש, גדול השלום שניתן לפנחס,

בפסוקים הפותחים את הפרשה נאמר: "וַיְבָרֶךְ ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. פִּינַחֶס בֶּן אֲלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֵךְ אֶת קִנְיַתִּי בְּתוֹכָם וְלֹא כְלִיטִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיַתִּי". מסביר רש"י: "פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן - לפי שהיו השבטים מבזים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הכתוב ויחסו אחר אהרן". השבטים קטרו את פנחס שהוא נכד של יתרו, ומה לו ולהריגת נשיא שבט בישראל.

ולכאורה הדברים תמוהים: מה עניין זה לזה וכי מי שהוא נכד של יתרו יש לו מניעה מלקיים חובה זו?

רבינו הזרע שמשון נדרש לשאלה זו והוא מתרץ זאת בטוב טעם עם הגמרא במסכת סנהדרין: ההלכה היא שאין הכל כשרין לדון דיני נפשות. והגמרא דנה מדוע אכן הזכות לדון דיני נפשות לא נתונה ביד כל אחד: "מאי טעמא? דתני רב יוסף: כשם שבית דין מנוקין בצדק - כך מנוקין מכל מום", מסביר רש"י: "מכל מום - פגם משפחה". היינו, בית דין כפי שהם חייבים להיות זכים ונקיים בדין הצדק שהם מוציאים כך הם גם חייבים להיות נקיים מכל פגם משפחה.

טענו אם כן השבטים: אם פנחס הוא נכדו של יתרו, שפיטם אבי אמו עגלים לעבודה זרה, הרי שיש לו פגם משפחה והוא לא יכול לדון דיני ממונות גם אם אכן זמרי חייב להענש בעונש של דיני נפשות. זו הייתה טענת השבטים הקשורה לייחוסו של פנחס. אולם האמת היא שהם טעו, כי כאן הריגתו של זמרי כלל אינה שייכת לתפקידו של בית דין, ואדרבה בדיוק להיפך, זהו דין של "קנאים פוגעים בו" אם פנחס היה מגיע להמלך בבית דין לא היו פוסקים לו לעשות כך. זה אמור להיות מעשה ספונטני של קנאים לדבר ה', ולכן אין שום חסרון בכך שיש לו פגם משפחה עם הייחוס של יתרו, אדרבה, כדת וכדין הוא עשה ובדין הוא שיטול שכרו.

הנני נותן לו את בריתי שלום (במדבר כה יב)

גדול השלום שניתן לפנחס, שאין העולם

שאינ העולם מתקיים אלא בשלום. כי העולם מתקיים על מעט השלום, שנוסף בכל יום ויום. ובכח אותו השלום, ניצול העולם מידי יום, שלא להיתרב על ידי המזיקים. אך פינחס, זכה לאותו השלום בשלימות, עד כדי שאין השטן ומלאך המוות, יכולים להתקרב אליו כלל.

לאור דברינו, כי העולם זקוק בכל עת ובכל זמן לשלום, בכדי להינצל מן המזיקים, המבקשים תמיד להחריבו. נוכל לתת טעם, בכל הענינים שהביא המדרש, אשר מזכירים בהן את השלום.

א. כל מי שבא מן הדרך, שואלין בו לשלום. כי השטן מקטרג בשעת הסכנה. וכל הדרכים בחזקת סכנה, (בראשית רבה צא יב). לכן, כאשר בא מן הדרך שלו ושקט, שלא הזיקו השטן, אות אמת הוא לו, כי יש לו שלום.

ב. בשחרית, שואלים בשלום. כי הלילה הוא זמן למזיקים, כמו שנרמז בפסוק (תהלים קד - כ כב), 'תשת חשך ויהי לילה בו תרמש כל חיתו יער וגו' תזרח השמש יאספון ואל מעונתם ירבצון'. לכן, אחר שעבר הלילה שואלים בשלום, על שניצלנו מן המזיקים.

ג. 'באמש, כך שואלים'. היינו, שמתפללים ומבקשים מידי לילה, 'השכיבנו ה' אלוקינו לשלום', מחמת פחד המזיקים השולטים בשעות ליל וכנ"ל.

ג. בליל שבת קודש, חותמים את ברכות קריאת שמע, 'הפורס סוכת שלום עלינו'. כי על ידי קריאת שמע, נהרגים כמה מזיקים, (זוהר הקדוש חלק ג, ריא): ובהיכנס השבת, נדחים כל המזיקים לתהומא רבה. כמאמר המדרש (שוחר טוב ק צב), 'מזמור שיר ליום השבת, ליום ששבתו המזיקים מן העולם'.

ד. את התפילה חותמים בשלום, 'המברך את עמו ישראל בשלום'. כי בשעת התפילה, יש לו לאדם צרים, המעכבים את תפילתו מלהיכנס. לכן חותמים בשלום, והכל הולך אחר החיתום, לסלק את כל הצרים המעכבים.

ה. בברכת כהנים, חותמים בשלום, 'זישם לך שלום'. כי בשעת ברכת כהנים, ישנה השראת השכינה, ואין שום מזיק יכול להיכנס.

(זרע שמשון פרשת פינחס, מאמר א)

ושם האשה המוכה המדינית כזבי בת צור
ראש אמות בית אב במדין הוא (במדבר כה טו)
ראש אמות, אחד מחמשת מלכי מדין, (ב
) את אוי ואת רקם ואת צור. והוא היה חשוב מכולם. שנאמר, ראש אמות. ולפי שנהג בזיון בעצמו, להפקיר את בתו, מנאו שלישי. (רס"י)

דברי רש"י, צריכים ביאור לכאורה. כי בשלמא, אם היינו אומרים, שהורידוהו המדינים מגדולתו בשל מעשיו, הועיל הכתוב לרמוז זאת, במה שמנאו שלישי. אולם, אחר ולפי האמת, עדיין נשאר צור חשוב יותר מכל השאר, מה גרעון יש לו בכך, שמנאו הכתוב שלישי.

ויש לומר, כי הנה ישנם שלושה דברים, אשר באמצעותם יוכל אדם לזכות למלכות. או מחמת ייחוסו, שהיו אבותיו ואבות אבותיו מלכים. או בשל חכמתו ותבונתו, בהנהגת העם והמדינה. או שירכוש את כיסא המלכות, באמצעות עושרו הגדול. וכן מצאנו באחשוורוש (מגילה יא). שזכה למלכות על ידי עושרו. והנה הסברה נותנת, כי מי שיוכה למלכות על ידי עושרו, הוא הפחות והגרוע שבכל השלושה.

וזה מה שאירע כעת עם צור. בתחילה, היה החשוב ביותר מכל המלכים, מחמת כל שלושת הסיבות. שהיה מיוחס ונחשב לחכם. וגם, היה עשיר. אולם, אחרי שהפקיר את בתו, איבד את שתי הסיבות הראשונות. כי אחר שהוא עצמו ביזה את כבוד משפחתו, שוב לא מועיל לו הייחוס, לשבת על כיסא המלכות. וכמו כן, במעשהו זה, הראה לכל את גודל כסילותו, ואיבד סיבה נוספת למלוך. רק הסיבה השלישית נשארה עמו. שהיה עשיר. ובגינה נשאר במלכותו.

על זה התכוון הפסוק לרמוז, כמה שמנה את שמו של צור שלישי. ללמדנו את גנותו, שרק הסיבה השלישית והפחותה, היא שהותירה אותו בחשיבותו.

(זרע שמשון פרשת פינחס, מאמר ג)

טוב שמוע הסיום המאחד

בעזר ה' יתברך, אנו מתארגנים זו השנה השישית, לסיום הספר הקדוש 'זרע שמשון' על חמשה חומשי תורה ומגילות, עד היארצייט בתאריך ו' אלול. לבחירת פרשה התקשרו כבר עכשיו 05276-97791 ניתן להשאיר הודעה.

להארות משוב וכן לקבלת העלון במייל lk0772027554@gmail.com

קול הישועות

פנינים ומוסרי השכל בפרשת השבוע
מתורת הזרע שמשון זי"ע

0733-454-554

לפרטים, הערות והארות, הקדשות
והנצחות: 05276-97791
לקבלת הגליון במייל:
0772027554@gmail.com

הפעילות בחסות מידעדרום:
08-9979095

כל הזכויות שמורות ניתן להדפיס לצורך
אישי בלבד

נא הצטרפו לתורמים הרבים
ותראו ישועות
~ עמדות נדרים פלוס <
תולדות שמשון
~ קול הישועות 0733-454-554
~ הפקדה בבנק: 20-489-411390
על שם תולדות שמשון

לרפואת וישועת עם ישראל.

עריכת והפצת הגליונות לזכות:
אברהם ישעיהו בן לאה, מיכאל בן
דבורה, יעקב יואל בן סימא שמחה,
ישראל בן חיה אהובה וזוג מלכה שושנה
בת שירה לאה, הדסה בת ליבי, יצחק
פנחס בן ביילא, רחמים בן חנה ברכה,
ניסים בן מרסל, חיים מאיר בן עלקא,
שמעון בן תמה, יעקב בן תמו ומסעודה
מרסל בת פרחא,

לרפואה שלמה
חיה בת שולמית שרה, הדסה בת ליבי,
הרב יוסף בן מזל טוב, מכלוף בן ימנה

לעילוי נשמת:
שירה לאה בת יעקב הכהן,
דבורה רות בת לייבל לואיס,
יצחק בן עיישה, שלום פרץ בן חיים,
מרדכי בן שושנה, קלוידן מזל בת סול
לזיווג הגון בנקל בקרוב, ובני חיי ומזוני:
יצחק חי בן טובה,
חוה לאה בת פלורה,

מכון תולדות שמשון

לז"נ הגאון המקובל חסידא קדישא
רבי שמשון חיים בן רבי נחמן מיכאל נחמני זי"ע
ללמוד • להתענג • להושע

בס"ד

כולם שותפים
במשא הקודש
בואו ותטלו חלק
ותראו ישועות בכל הנצרך
ברכת הרב שמשון חיים
בן הרב נחמן מיכאל זי"ע
תחול עליכם
בני חיי
ומזוני טבי

